

И венички около шамъ бѣа се сивѣли —
 кой взрѣвъ на нѣкоде, кой хвѣтъ земѣ шава
 оборили. Повторно посетилихъ елова
 тозъ койго за народъ живота и прицали,
 промѣни зой и пакъ: морщина смѣръ! Едва ли
 съ зова на роба се помага нѣщо; той
 кога зможе самъ да и помага, кой
 би можѣлъ друтъ? Народъ за своѣха чезъ доскоенъ-
 сякъ зарѣдѣвалъ, прохорканъ и разтросъ,
 на тусо мажора се съ него само бий,
 на тусо харкъ по харкъ прицовоо зой го хрий
 и маже: наги го за работа не бива,
 прави какъвоу цѣбѣ! Тукъ тазъ борница крива,
 тамъ на онуй перо рѣзѣда прова рѣбъ,
 тукъ искрѣбѣтъ харкъ, тамъ колело безъ зѣбъ-
 най-сѣжѣтъ какъ да е слободѣ го... хѣ да чека:
 хорѣ! и оттѣе се пакъ екѣсанъ земѣндека...
 И нашия народъ такъова е сякъ.
 Вѣлики чезъ азъ завръщамъ се назадъ
 къмъ миналоу азъ — тѣга сорѣдо ми свѣа:
 рѣдѣсалъ въ родѣвоу, живѣи си зой цасѣливо
 и кой знае откога да ми му би на дѣлѣ
 дошѣ — безъ помощѣа на нѣкой ладѣдуи
 халосникъ — свобода и идеали разни.
 а нѣхѣхъ за кровѣни тиранѣа да дразни...
 Свобода правденѣ народни! Ази бѣхъ
 во Влашко, во Сербѣи и муръ и самъ видѣхъ